

se skutečně stalo, jeví se býti neplatným zvláštním nadržováním, jelikož smlouva o rukojemství uzavřena byla bezprostředně před zahájením vyrovnávacího řízení. Odvolací soud však právem považoval právní poměr mezi stranami rozepře za samostatný, na právních osudech firmy F. a P. zcela neodvislý celek, a z toho správně usoudil, že věc soudního vyrovnání firmy nemá co činiti se žalobním nárokem. Dovolatelův rukojemský závazek týká se jenom stran rozepře a dlužno jej ve příčině jeho rozsahu posuzovati podle §§ 1353 a 1354 obč. zák. Podle tohoto (§ 1354) nepřislušejí rukojmímu námitky, které vylučují neb omezují jenom ručení hlavního dlužníka. Proto se nemůže rukojmí dovolávati částečného sprostění hlavního dlužníka, nastalého nuceným narovnáním. Vždyť je právě hlavním účelem rukojemství ochrániti věřitele před platební neschopností hlavního dlužníka, což soud první stolice správně vystihl poukazem k Šu 48 vyrovn. řádu a což odvolací soud právem schválil.

Čís. 4707.

Jde-li v pravdě o nárok peněžitý, nepřesahující 2.000 Kč, není odvolací soud oprávněn, oceniti předmět sporu nad 2.000 Kč.

Jde o nárok peněžitý, nepřesahující 2.000 Kč, bylo-li se domáháno na zaměstnavateli, by srážel zaměstnanci mzdu ku vydobytí pohledávky, nepřesahující 2.000 Kč.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 160/25.)

Žalobce domáhal se žalobou na poddlužníku, by srážel dlužníku ode dne doručení exekučního usnesení, jímž byla zabavena pohledávka dlužníkovu proti poddlužníku ku vydobytí pohledávky žalobcovy 1250 Kč, měsíčně 50 Kč, pokud se týče peněz, ježž uzná soud za zabavitelný. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek a ocenil předmět sporu přes 2.000 Kč. Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Důvody:

Podle Šu 502 odstavec třetí c. ř. s. v doslovu čl. IV. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. není dopuštěno dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, když sporný předmět, o němž rozhodl odvolací soud, na penězích nebo peněžité hodnotě nepřevyšuje 2000 Kč. Podle Šu 500 odstavec třetí c. ř. s., potvrdí-li odvolací soud rozsudek první stolice, a nepozůstává-li předmět sporu, o němž odvolací soud rozhodne, výhradně z peněžní sumy, má vyhotovení rozsudku uvést hodnotu předmětu sporu. Tomu není tak v tomto případě, neboť v něm předmět sporu pozůstává výhradně z peněžní sumy. Je totiž žalováno, by byl žalovaný uznán povinným, aby podle exekučního usnesení ze dne 2. května 1924 srážel Klementu A-ovi ode dne doručení exekučního usnesení po dobu zaměstnání Klementa A-a měsíčně 50 Kč, pokud se

týče onen peníz, jež soud uzná podle §u 273 c. ř. s. za zabavitelný na základě ústního projednání. Podle usnesení okresního soudu ze dne 2. května 1924 povolena byla exekuce pro pohledávku na výživném v částce 1250 Kč, a jenom tuto částku měl žalobní návrh na mysli, tedy šlo o předmět sporu pozůstávající výhradně na penězích a nepřevyšující 2000 Kč. Tento skutečný stav nemohl býti změněn tím, že odvolací soud, ač k tomu nebyl oprávněn podle zákona, přece jenom učinil usnesení podle §u 500, odstavec třetí c. ř. s., předmět rozepře ocenil »přes 2000 Kč«, což ovšem s hlediska §u 500 odstavce třetí c. ř. s. není vlastně nijaké ocenění zákonité, neboť zákon vyžaduje uvedení určité a přesné číslce, nikoli pouze uvedení přibližného peníze. Dovolací soud k tomuto usnesení nemůže přihlížeti, neboť určování hodnoty předmětu rozepře není aktem libovůle odvolacího soudu, nýbrž může k němu dojiti jenom, když to dopouští zákon. Nemůže býti předpisu §u 500 odstavce třetí c. ř. s. zneužíváno k tomu, by sporná věc, soudnictví třetí stolice odňatá, libovolným oceněním přece jen se dostávala k dovolacímu soudu. Z toho plyne, že dovolání je nepřípustné.

Čís. 4708.

Domohl-li se pronajímatel svolení k výpovědi, jest opodstatněn právní zájem (§ 228 c. ř. s.) nájemce na zjištění nájemního poměru, třebaš svolení k výpovědi bylo dáno pod podmínkou, že pronajímatel opatří nájemci náhradní byt, pronajímatel však dosud toho neučinil.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 195/25.)

Žalobci byla dána žalovaným se soudním svolením výpověď z bytu na Smíchově pod tou podmínkou, že mu žalovaný vyklidí byt v Praze. Žalobce měl vykliditi smíchovský byt do 14. února 1924, neučinil však toho, ježto byt žalovaného nebyl uprázdňen. Žalobě, již domáhal se žalobce určení, že nájemní poměr se žalovaným jest po právu, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud upřel dovolatelově žalobě právní povahu žaloby podle §u 228 c. ř. s. z toho důvodu, že podle jeho právního názoru dovolatel nemá právního zájmu, by jeho nájemní poměr ku žalovanému byl na jisto postaven, zejména když dovolatel ani netvrdil, že má zájem, by určení tohoto nájemního poměru stalo se co nejdříve, tedy bez odkladu. Dovolací soud nemůže sdíleti tohoto právního názoru soudu druhé stolice. Podle skutkového vyličení odvolacího soudu, shodného s dovolatelovým přednesem v řízení první stolice, má žalovaný proti dovolateli v rukou exekuční titul, podle kterého se mohl domáhati exekučního vy-